

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt V. De dupli actuali Vnione animæ cum Deo, quarum una sobria,
ebria altera & ecstatica nuncupatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

C A P V T . V.

De duplice actuali Unione animæ cum DEO,
quarum una sobria, ebria altera & ec-
statica nuncupatur.

Duplex
actualis
unionis
species,
quaum
prota-
ctiva,
nunca-
patur,

CHARITATIS actus mentem nostram cum DEO intumet & supernaturaliter conjungunt. Est autem hujus actualis Unionis, quæ ab habitu charitatis diminatur, duplex genus: Alterum, quo DEO activo sive humano modo, supernaturaliter tamen amore, diligimus, nostram voluntatem cum illo per actualen amorem uniendo, ac ut summum bonum amplexando, per quæ ejus divina voluntati conformamur, ac nostram voluntatem in divinam veluti transfundimus, ac omnino resignamus: ad quam unionem actualen, quando fervens est, consequitur etiam unio membra & intellectus, nempe ut actu recordemur DEI, & illum praesentem in omnibus, quantum humana fragilitati permittitur, animæ oculis in tuera contemplari valeamus.

Hæc Unio ideo vocatur à Mysticis activa sive affectuosa, eò quod quilibet iustorum specia: iDEI tres inmixtæque auxilio, ad hujus divine unionis exercitium conari possit, quæ per divinam gratiam in nostra potestate constituta est. Hæc est illa charitatis unio, quam Apostolus vnebulos perfectionis appellat, & in qua substantialiter Christiana perfectio consistit, & quam diebus singulis Oratione Dominica flagitamus illis verbis, Fiat voluntas tua; sine qua nemo se perfectionem consequi posse arbitratur, cum sit quasi caro & culmen ipsius vitæ, ad quem veluti ad finem certæ omnes uniones, cuiuscumque generis & conditionis sint, ordinantur, Apostolo dicente 1. Timothei. 1. Finis precepti dilectionis est.

Altera
passiva,

Posterioris Unionis genus passiva. Unionis nomen deo iottitum est, quod ejus possestis à libera voluntate nostra nequit, quam dependeat: est quippe donum DEI peculiaris, quo ipse voluntatem nostram ad vehementem amorem excessum promovet, cum potentiarum suspensione, sensuunque alienatione. Nec ideo vocatur passiva, quasi voluntas nihil penitus operetur; sed quod non sit poterit, etiam cum speciali auxilio via ordinaria à DEO iustis largiri solito, hanc unionem acquiretere, nisi specia: iDEI gravi mediæ, aliqua donorum Spiritus sancti operatione moveatur ac eleverit. In hac autem motione se haber volon as veluti passivæ: non tamen coacte, sed ponit in genio cum lato, spontaneè, & sapientiam liberè ad divina elevatur, nihilominus tamen à DEO efficacissime impellitur; quo sensu recte D. Dionysius de suo discipulo Doro heo aiebat, quod erat divina patientis, eò quod ejus voluntas à DEO ad quamdam unionem in manu suavem, & delectabilem (quæ Unio passiva follet appellari) suavitatem ducebat.

Harum Unionum, tam activæ quam passivæ, meminit Bernardi Serm. 2. de Ascensione: Qui-dam trahuntur, qui dicere possunt: Trahe me post te. Nonnulli ducuntur, qui dicunt: Introduxit me Rex in cellam vinariam. Alii rapiuntur. Et primi quidem felices, qui in patientia sua possident animas suas: secundi feliciores, qui ex voluntate sua constinentur Domino: tertii felicissimi, qui in profundissima DEI misericordia, quasi sepulta arbitrii libertate, in divinitatis gloria, misericordia & doris rapiuntur, qui seruo ac su-

pergresso adminicculo verum ac sensuum, non ascensori gradibus, sed inopinatis instantaneisque excessibus feruntur in Patrem. Duo priores à DEO tracti, Unioni active: tertii vero rapti, passiva deputantur.

Clariss adhuc duplē hunc Unionis modum distinxit Dionysius Carthaginensis in Comentario Mysticæ Theologie. D. Dionysii Areopagita verbis sequentibus: Porro viri fideles, heros & perfidi, longe sublimius Mysticam Theologiam sortiuntur, experientur, venantur per supernaturalem charismata Spiritus sancti, quod & duplicitur accidere solet. Primo, per eorum præparationem, cooperationem, & conatum ad hoc dando seipso ad abstractionem à cunctis creaturis, & ad servitudinem unionem cum DEO per recollectionem mentis sue ad intra, & per affectuissimum divini invocationem auxili, ac considerando inflammativa divini amoris.

Secundo fit istud modo invulnerabilis & eminentioris, quanvis forsitan non magis meritorio semper, videlicet, dum servens amorem absque conamine proprio præparatione prævia, repente preventur, præstrigatur, inflammatur, & super se tollitur, contemplativusque luce exuberanter perfunditur, præoccupatur, ac vincitur, ut etiam velit resistere, nequeat, neque evadere posse supergratissimi spirituum amplexum sponsi, a quo in regionem insinuam insinuatur, in quo vere idem sunt regio, & habitat.

De hac etiam distinctione Unionis active & passiva, sive fruitiva, agi expedit Richardus lib. Legend. 5. de Contemplatione, cap. 6. Ponit prior, nempe Richardus, à Mysticis, dicit: ut sobria, quia spiritus non Theologus sui compos unum sit cum spiritu divino. Secundum. 7. cunda vero, id est, passiva, ebria, quia ductus in lib. 7. scilicet cellam vinariam ibi inimicam cum DEO unionem di- 4. cap. 6. vii amplexus dulcedine suavissime mebiatur, pag. 649. De illa dicitur Cant. 5. Bibite amisside hac autem, Inebriamini charissimi. Ruitas, puerila confitit in quadam adiunctione cum DEO; posterior, in adhesione & fructu, quod proprium perceptorum est, ideoque vocatur à Contemplationis suavis, dulcis, ac felix, propterea quod hoc in fructu miscet nonnullæ patis illius coœlitum, quo Beatificantur in celis, praegustant incipient.

Demum illa Unio, quæ sobria nuncupatur, ab habitu charitatis, vel etiam à dono Sapientie procedere solet, maximè quando cognitus est dulcis & sapientia abique ultra sensum abstractione. Quæ vero ebria dicitur, à Sapientie dono, (vel forsan ab aliiorum principio) quod mei alii Spiritus sancti dona nobilitissimum est, non ut cumque diminatur, sed eminenti modo & divinitate, quando ita præ amoris sapore & magnitudine, & lucis fulgore, mens tanta vi & ardore DEO ipsi immediate conjungitur, ut in ecclasiis rapiatur. Hanc igitur ecstasiam & fruitivam Unionem, ejusque gradus, superest ut explicemus.

C A P V T . VI.

De gradibus Unionis ecstasica &
fruitiva.

E CSTASIM divinam à tribus præcipue fontibus dimanante, auctor est venerabilis Richardus lib. 5. de Contemplatione, qui latissimè à cap. 5. usque ad 14. de hac re præclaratam tractationem, eruditè, ut toler, instituit. Nos vero brevitat consilientes, ecstasis sive alienationis tres causas prin-

ci-